

bortfjerne. I Anordningen for den statsvidenskabelige Examen var der lovet de statsvidenskabelige Kandidater fortrinnsvis Udgang til Advancement under Postvæsenet; tidligere var der ogsaa ansat statsvidenskabelige Kandidater under Postvæsenet; det hed sig i Almindelighed, at de der arbejdede bedre og vare lettere at faae til at sætte sig ind i Saget end de juridiske Kandidater, som vare meget for begavede. Nu har man igjen affastet alle de statsvidenskabelige Kandidater der; de tre, der var, ere borte. Saa var der en statsvidenskabelig Kandidat, der var ansat i Postvæsenets Kontorer, som htrede Ønstet om at komme ind i Postvæsenets Centralbestyrelse; dette blev ham først negtet, fordi han var statsvidenskabelig Kandidat og ikke juridisk Kandidat — for at komme indenfor Indenrigsministeriets hellige Mure maa man være Jurist —, og dernæst fik han sin Afsted, fordi Ministeren ikke syntes om ham som Redaktør. Endelig skal jeg til Syvende og Sidst, for at tage Alt med, blot oplyse een Ting, som ogsaa er ganske eien-dommelig. Vi have to Postinspektører, en for Verne og en for Sjælland. Da deres Opgave jo væsentlig er paa Stedet at inspicere de manuelle Færdigheder, hvad var da rimeligere, end at den tydske Postinspektør boede i Sjælland? Men de bo begge her i Byen. Dette har vakt almindelig Misfor nøielse i Sjælland, thi det gaar ud over Postvæsenets Besørgelse i Sjælland, at Alting afgjøres ved Skrivi. Jeg vil tillade mig til Slutningen om den nuværende Ordning at sige til den høitærede Minister, at jeg tror, at, hvis Ministeren vil lægge sig det gamle tydske Ord paa Sinde — ja, jeg vil dog ikke sige ganske det samme Ord, som en Mand har brugt, at „Juristen sind schlechte Christen“, men at hans Postmænd „sind gute Leute, aber schlechte Musikanten“, saa vil han være paa god Ve, thi derfra og til Anstæffelsen af en anden Musik er der dog en nogenlunde nær Mulighed. Den høitærede Minister bør indse, at den Fremgangsmaade, han hidtil har fulgt, ikke er den rigtige. — Jeg skal derefter gaa over til Kvæggagen. Hvad Svinene angaar, tror jeg, at den høitærede Minister helt igjennem i de Bemærkninget, han gjorde, indrømmede Rigtigheden af, hvad jeg havde sagt. Jeg har ikke hørt et eneste Ord fra den høitærede Ministers Side, som gik ud paa at bestride, hvad jeg havde sagt, ja end ikke paa at forsvare, hvad der var foregaaet, og Sagen kan vel heller ikke forsvares. Jeg skal altsaa nu ikke kjede den høitærede Minister mere med denne Sag, men kun gjøre opmærksom paa, at jeg ikke forstaa, at vi ikke fra England have kunnet faae Under-

retning om, at der var udstedt et Forbud mod Svineindsjørselen den 8de September forend i Slutningen af Maanedes. Jeg veed ikke, hvis Skylden er herfor, jeg kan ikke forstaa det, og jeg tror, at det var en Sag, som var værd at oplyse. — Med Hensyn til Kvæggagen samlede den høitærede Ministers Foredrag sig om 3 Sætninger: Det var afgjort, at der havde været Lungehøge her, det var afgjort, at den var indført fra Sverig, og det var ligeledes afgjort, at den kunde være i Sverig, men sikkert var det ikke, at den var der. Hvorledes det nu kan være afgjort, at Sygen var indført fra Sverig, men ikke sikkert, at den var der, forstaaer jeg ikke, men det skal jeg nu ikke opholde mig ved. Det var disse tre Sætninger, som Foredraget dreiede sig om, og med Hensyn til dem skal jeg ikke nu aabne nogen vidtløftig Debat, thi det vilde aabenbart i dette Dieblit kun afvinde liden Interesse. Sagen er nemlig den, at man kan meget vel, hvad jeg dog ikke har ifinde, indrømme den høitærede Minister, at der dengang har været Lungehøge i Danmark, uden at det har det Mindste med den Sag, hvorpaa det nu kommer an, at gjøre, og hvorfor saa spille Tiden med at tale derom? Man kan dernæst indrømme den høitærede Minister, og det vil jeg indrømme ham, at, naar den høitærede Ministers Veterinærer vare af den Mening, at der var Lungehøge her, saa er den meget ærede Minister forsaavidt fri for Ansvar. Han kunde nemlig ikke godt sætte sig ud over sine Veterinærers Dom om, at der var Lungehøge i Danmark; det vilde være ubilligt at forlange, at han skulde have gjort det. Men deraf følger ingenlunde, at Forbudet mod Sverig nu er berettiget. Hvad endelig det tredie Punkt angaar, at Lungehøgen kan være i Sverig, saa er det en saa almindelig og uimodsigelig Sandhed, at det ikke kan falde mig ind at bestride den. Den kan være alle Steder i Verden, og naar den høitærede Minister siger, at den meget mulig kan være latent tilstede i alle Lande, saa skal jeg ikke modsig ham. Om hvad der er muligt, kan man ikke skjændes, men det kan man ogsaa ganske rolig lade ligge. Det, som Sagen nu dreier sig om, er, hvorvidt det er lovligt og forsvarligt, nu som Tingene ligge for, med den Erfaring, man nu har, at opretholde Forbudet mod Sverig. Det er Spørgsmaalet. Det er disse to Ting, der fra Ministers Side skulde have været forsvaret. Det skulde han have givet Grunde for, at Forbudet nu er lovligt og forsvarligt; men den høitærede Minister har ikke kunnet give en eneste Grund herken for det One eller for det Andet. Til Lovligheden hører ifølge Lovens af 1857